

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 894 Hebrenjve 15

KRISHTI NË PERSONIN E TIJ ËSHTË PRIFTI I PËRJETSHËM DHE I PËRKRYER

“Për më tepër ata qenë bërë priftërinj në numër të madh, sepse vdekja nuk i linte të qëndronin për gjithnjë,” [Heb. 7:23].

Me fjalë të tjera, priftëria Aaronike e Testamentit të Vjetër gjithmonë përfundonte me vdekje. Aaroni vdiq ashtu si Moisiu. Gjithmonë kam menduar se vdekja e Aronit – nëse nuk ishte më e madhja – ishte një humbje po aq e madhe për Izraelin sa edhe vdekja e Moisiut. Me vdekjen e tij ata humbën kryepriftin e tyre, personin që kishte ecur me ta në shkretëtirë, personin që i njihte dhe i kuptonte shumë mirë. Tani ata do të kishin një prift të ri. Unë dhe ti nuk kemi një priftëri që ndryshon. Krishti do të jetojë përgjithmonë, që të ndërmjetësojë për ne në cdo kohë dhe situatë.

“kurse ai, mbasi qëndron për jetë të jetës, ka priftëri të patjetërsueshme,” [Heb. 7:24].

Zoti Jezus nuk do të vdesë më. Ai vdiq një herë për mëkatet tona, por Ai nuk do të vdesë kurrë më. Ai do të jetë atje gjatë gjithë kohës për ju.

Para disa kohësh mora një letër nga një person, që kthehej nga puna e tij natën vonë për shkak se punonte në një rafineri naftë. Ai dëgjon cdo mbrëmje programin tonë. Fryma e Shenjtë i shërben me Fjalën e Zotit atij personi atje në atë orë të vonë. Zoti Jezus e njihte atë person shumë kohë më parë se unë të merrja këtë letër dhe të mësoja dicka rreth tij. Unë nuk e njihja dhe nuk e dija që ai dëgjonte studimin tonë biblik në radio. Zoti Jezus dinte gjithcka për të, sepse Ai ka një priftëri të pandryshueshme. Ai është në punë 24 orë në ditë. Kjo do të thotë se ai punon edhe në orët e vona të natës. Ai e shihte këtë njeri, e kuptonte dhe i shërbente me anë të Fjalës së Tij. Unë jam i gëzuar që jam në gjendje të jap nëpërmjet radios Fjalën e Zotit, sepse jam i sigurtë që Fryma e Shenjtë u shërben njerëzve.

Zoti Jezus është Kryepriifti ynë i Lartë. Ndërkohë që ai person dëgjonte, unë isha diku tjetër. Por, ndërkohë që unë bëj pjesën time, atje lart në qiell është një Kryepriift që e bën Fjalën e Tij efektive në cdo zemër që dëgjon. A nuk është e mrekullueshme kjo? Le t'i japim Atij lavdi dhe nder për këtë.

Vargu vijues është ndoshta vargu celës për të gjithë pjesën dhe është zemra e ungjillit.

“prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta.” [Heb. 7:25].

“prandaj” – sërish këtu kemi këtë menteshë të vogël në të cilën lëkundet një derë e madhe. Ajo shtyhet tutje në atë çfarë është thënë më parë dhe lëviz përpara në atë që do të vijë.

“sepse gjithmonë rron”. Kjo shprehje së pari tregon që Krishti nuk është i vdekur, por që është i gjallë. Pikërisht në këtë moment, Ai është i gjallë. Ne theksojmë vdekjen dhe ringjalljen e Krishtit, por nuk mund të mbetemi këtu. Ne duhet të shkojmë përtej saj. Ne kemi të bëjmë me një Krisht të gjallë. Ne nuk e njohim më Atë sipas mishit. Ne e njohim Atë sot si Kryepriiftin tonë që qëndron në anën e djathtë të Perëndisë. Miqtë e mi, pikërisht këtë gjë duhet të theksojmë. Zoti Jezus Krisht vdiq këtu poshtë në tokë për të na shpëtuar, por Ai jeton atje lart për të na mbajtur të shpëtuar.

“mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë” Ai është në gjendje t'ju mbajë të shpëtuar. Fjala “plotësisht” do të thotë gjatë gjithë kohës. Ai është Bariu i Madh, që deri në këtë moment nuk ka humbur asnjë dele. A doni të dini dicka? Ai nuk ka për të humbur asnjë dele. Nëse ti je një nga delet e Tij, ndoshta mund të ndihesh sikur ke humbur, por Zoti Jezus është atje lart për ty dhe Ai po të ruan.

“rron që të ndërmjetësojë për ta”. Ndërmjetësim në fakt do të thotë ndërhyrje. Ai ndërhyr për ne. “... ne do të shpëtohemi nëpërmjet jetës së tij.” (Rom. 5:10). Gjoni shkroi: “Djema të mi, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni;” Epo, Gjoni me shumë mundësi nuk e ka fjalën për mua sepse unë bëj shumë gjëra të gabuara. Por, a ka Gjoni një fjalë për mua? Gjoni vazhdoi duke thënë: “dhe në qoftë se ndokush mëkatoi, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin.” (1 Gjon. 2:1). Fjala avokat në greqisht është *paraclete*, një ngushëllues, dikë që qëndron në anën tonë. Ai është Jezus Krishti i

drejti. Cdo gjë që Ai bën është e drejtë. Ne do të shpëtohem me anë të jetës së Tij.

A nuk është e mrekullueshme të dimë që kemi një Krisht të gjallë? Të ulesh e të qash duke thënë: “Unë kam këtë problem dhe jam vetëm. Askush nuk më ndihmon. Ku mund të shkoj?” është një sjellje prej fëmije. Miqtë e mi, cfarë mendoni se po bën Zoti atje lart? A jeni të ndërgjegjshëm për Të? Përse nuk shkoni tek Ai? Më kujtohet një herë një bisedë me nënën e një personi që po linte gruan e tij dhe po shkonte të jetonte me një grua tjetër. Unë mora nënën e tij me vete dhe shkuam të bisedonim me atë gruan tjetër. Ajo nuk kishte ndër mend të ndryshonte mendje dhe donte të jetonte me atë burrë. Ndërkohë që po e coja në shtëpinë e saj dhe ajo nënë e mjerë u ul në dyshemenë e makinës dhe filloi të thërriste: “O Zot përse më ke braktisur?” Kur mbërritëm në shtëpinë e saj ajo ishte qetësuar dhe kërkoi falje: “Më vjen keq që thashë se Zoti më ka braktisur. Unë nuk e besoj që Ai më ka braktisur.” Unë e sigurova atë se ne mund të jemi të sigurtë për faktin që Zoti Jezus jeton përgjithmonë për të ndërmjetësuar për ne. Edhe pse ne jemi njerëz besimpakë, Ai është gjithmonë besnik ndaj nesh. Është e mrekullueshme ta dish që Zoti ynë është atje lart për ne.

“Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej,” [Heb. 7:26].

“Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej” këtu bëhet fjalë për Krishtin. Ai është i vetmi që mund ta paguajë atë faturë. Ai është i drejtë për ne – nuk mund të kishim ndonjë person tjetër më të mirë se Ai.

“i shenjtë” – kjo do të thotë në marrëdhënien me Perëndinë. Ai është i Shenjti.

“i pafaj” do të thotë se Ai është i lirë nga cdo ligësi, aftësi mashtruese ose dinakëri. Kur Jezusi ju ndihmon kur mëkatoni, kjo nuk vjen për shkak se Ai është një avokat i zgjuar. Ai na ndihmon për shkak se ai është personi që pagoi dënimin për ju dhe ai dënim është paguar plotësisht.

“i papërlyer” – Ai është i lirë nga cdo papastërti morale. Miqtë e mi kjo është përgjigjia e Zotit ndaj filmave blasfemues, këngëve dhe literaturës së kohës së sotme.

Zoti Jezus është gjithashtu “i ndarë nga mëkatarët”. Ai është si ne, dhe megjithatë ndryshon nga ne. Ai mund të përzihej me mëkatarët

dhe ata nuk ndiheshin shumë rehat në prezencën e Tij, por Ai nuk ishte një prej tyre. Armiqtë e Tij e akuzuan se shoqërohej me tagrambledhës dhe mëkatarë. Ai sigurisht që u shoqërua me ta, por Ai nuk ishte një prej tyre. Ai ishte i ndarë nga mëkatarët.

“i cili nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriftërinjtë, të ofrojë flijime më parë për mëkatet e veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten.”
[Heb. 7:27].

Vini re se Zotit Jezus Krisht nuk i duhej të ofronte ndonjë sakrificë për mëkatin e Tij. Ai nuk kishte asnjë mëkat.

Nëse do të ishte e nevojshme që Zoti Jezus të kthehej dhe të vdiste sërish për ty, Ai do të ishte kthyer miku im. Ai do të vijë një ditë. Por, Ai nuk do të vijë për të vdekur për ju. Ai tashmë e ka bërë një herë këtë.

Sakrifikimi i vazhdueshëm në Testamentin e Vjetër duhet të ishte bërë shumë i vjetër dhe i lodhshëm. Jam i sigurtë se shpesh herë kur priftërinjtë takoheshin tek legeni për të larë duart dhe këmbët, ndonjëri prej tyre do të kthehej dhe do t’u thoshte të tjerëve: “Sa herë keni qenë këtu sot?”

“Epo, unë nuk e di. Por, jam i sigurt që kam qenë këtu të paktën një duzinë herësh.”

Tjetri do t’i përgjigjej: “Unë kam qenë këtu pesëmbëdhjetë herë. I kam larë duart e mia kaq shumë sa që më janë bërë të buta! Dhe pa shiko këmbët e mia – ato duken sikur kam qëndruar në ujë gjatë gjithë ditës. Jam kaq i lodhur duke shkuar tek ai altar dhe duke ofruar sakrifica pafund.”

Më duhet të them se ai ritual duhet të ketë qenë jashtëzakonisht i lodhshëm dhe nëse Aroni do i kishte dëgjuar ata duke folur kështu, mendoj se ai do t’u kishte thënë: “Jam dakort me ju që ky ritual është disi i lodhshëm, por a e dini se çfarë po përpiqet të na thotë Zoti? Ai po përpiqet të na thotë se mëkati është një gjë e tmerrshme dhe se kërkon derdhjen e gjakut. Por, Ai ka një Person që do të vijë një ditë për të vdekur në një kryq për ne. Kur Ai ta bëjë këtë, atëherë nuk do të ketë më derdhje gjaku. Ai do të paguajë të gjithë dënimin.”

“Sepse ligji vë kryepriftërinj njerëz që kanë dobësi, por fjala e betimit, që vjen pas ligjit, vë Birin që është i përkryer në jetë të

jetës.” [Heb. 7:28].

Kryeprihti në Testamentin e Vjetër duhet të ofronte një sakrificë për vete – Zoti Jezus Krisht nuk e bëri kurrë këtë gjë.

Ne kemi një kryepriift që mund të preket dhe mund të arrihet sot. Ai është atje për të na ndihmuar dhe Ai kupton. Ai është i shenjtë, i pafaj, i papërlyer dhe i ndarë nga mëkatarët.

Këtu kemi përfunduar studimin e kapitullit 7-të dhe do të vijojmë me kapitullin 8-të.

Kapitulli 8

Tema: Tabernakulli i vërtetë; besëlidhja e re është më e mirë se e vjetra

Niveli më i lartë i kësaj letre të jashtëzakonshme ndodhet në këtë kapitull – në fakt ai filloi në kapitullin e mëparshëm në vargun 25: “prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta.” Ky varg është celësi për këtë pjesë. Sic e shihni, theksi qëndron mbi faktin që Zoti Jezus Krisht është i gjallë. Ai nuk është i vdekur – Ai nuk është në kryq; Ai nuk ndodhet në një varr. Ai është ngritur prej së vdekurish dhe theksi vendoset mbi Krishtin e gjallë. Në vargun 26 thuhet: “Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej [Ai është cfarë kemi nevojë], i shenjtë [në marrëdhënien e Tij me Zotin], i pafaj [Ai nuk ka bërë asnjë faj], i papërlyer [i lirë nga cdo papastërti morale], i ndarë nga mëkatarët [në jetën dhe karakterin e Tij, edhe pse Ai është këtu poshtë midis nesh dhe dëshiron që ne të shkojmë tek Ai] dhe i ngritur përmbi qiej [Ai është në prezencën e Perëndisë].” Vlera e sakrificës së tij shpallet në vargun 27: “i cili nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriiftërinjtë, të ofrojë flijime më parë për mëkatet e veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten.” Sakrifika e Tij nuk ishte prej ari apo prej argjendi. Ai nuk ofroi as dema dhe as cjepër; Ai ofroi Vetën e Tij! Nuk ka asgjë me vlerë më të madhe sesa Ai Vetë. Vargu 28: “Sepse ligji vë kryepriiftërinj njerëz që kanë dobësi, por fjala e betimit, që vjen pas ligjit, vë Birin që është i përkryer në jetë të jetës.” Kur vendosni besimin tuaj tek Jezusi, ju nuk e vendosni besimin tek një njeri i thjeshtë; ju e vendosni besimin tuaj tek Perëndia-njeri. Për shkak se

Ai është njeri, Atij mund t'i vijë keq për ty dhe Ai është në gjendje të plotësojë nevojën tënde. Ai është prifti mbretëror. Ai është një prift i drejtë. Ai është një prift që mbështet paqen. Ai është një prift personal. Ai është aty për ju personalisht. Ai nuk e trashëgoi atë post, kjo do të thotë që Ai nuk erdhi në linjën e Aaronit. Ai është një prift i përjetshëm.

Këtu në kapitullin 8-të na thuhet se Zoti Jezus shërben në një shenjtërore të lartë me anë të një beslidhjeje më të mirë, që është e ndërtuar mbi premtime më të mira.

TABERNAKULLI I VËRTETË

“Dhe pika kryesore e atyre gjërave që po themi është kjo: ne kemi një kryeprift të tillë, i cili qëndron në të djathtën e fronit të Madhërisë në qiejt.” [Heb. 8:1].

Kjo është pika kryesore. Ai nuk po bën një përmbledhje, edhe pse ky mendim mund të përfshihet këtu. Ai po bën më shumë se kaq. Më lejoni t'ju jap një përkthim fjalë për fjalë të këtij vargu: “Përsa i përket gjërave që folëm, kjo është pika kyce. Ne kemi një kryeprift të tillë, që u ul në qiell në anën e djathtë të Madhësisë.” Sic e thamë kjo është pika më e lartë e Hebrenjve.

“i cili qëndron në të djathtën e fronit”. Krishti bëri dicka që asnjë prift në Testamentin e Vjetër nuk e kishte bërë. Asnjë prift në linjën e Aaronit nuk kishte ndonjë karrige në tabernakull, ku mund të ulej. Ata qëndronin në këmbë gjatë gjithë kohës. Pse? Sepse kishin punë për të bërë. Të gjitha këto gjëra janë hije që të cojnë tek sakrificat e përfunduar. Tani që Krishti ka vdekur, gjithcka është përmbushur, dhe ne nuk kemi pse pyesim veten nëse po bëjmë gjëra mjaftueshëm për të merituar shpëtimin. Gjithcka që duhet të bëjmë është të kthehemi tek Jezus Krishti dhe t'i besojmë Atij si Shpëtimtarit tonë. Ai u ul sepse Ai përfundoi shpengimin tonë. Ai kërkon nga ne vetëm që ta pranojmë atë shpengim.

“shërbenjës i shenjtërores dhe të tabernakullit të vërtetë, të cilin e ngriti Perëndia e jo njeriu.” [Heb. 8:2].

Bezalel-i ishte një mjeshtër zanaci që bëri sendet e bukura të tabernakullit. Pajturesi dhe shandani i artë ishin prej ari dhe me shumë zbukurime. Gjithcka u bë nga njeriu, edhe pse Fryma e

Shenjtë e drejtoi atë. Në kontrast, Zoti Jezus shërbeu në një tabernakull që Ai Vetë kishte bërë në qiell. Tani do të shohim dicka, për të cilën ndihem krejtësisht i paaftë për ta prezantuar.

“Sepse çdo kryeprift vihet për të ofruar dhurata dhe flijime, prandaj është e nevojshme që edhe ky të ketë diçka që të kushtojë.

Po të ishte Ai mbi dhe, nuk do të ishte as prift, sepse ka priftërinj të cilët ofrojnë dhuratat sipas ligjit.” [Heb. 8:3-4].

Ky varg thotë mjaft qartë që në kohën kur u shkrua letra e Hebrenjve, tempulli në Jeruzalem ishte ende në ekzistencë dhe në të priftërinjtë kryenin detyrat e tyre.

“që shërbejnë sipas shembullit dhe hijes së gjërave qiellore, ashtu si i qe folur Moisiut, kur po gatitej të ndërtonte tabernakullin: ``Shiko``, tha Ai, ``t`i bësh të gji-tha sipas modelit që të qe treguar në mal``. [Heb. 8:5].

Unë besoj se kur Zoti udhëzoi Moisiun për të ndërtuar tabernakullin në shkretëtirë, ai i dha një model të tabernakullit origjinal në qiell, tabernakullit të vërtetë (v. 2).

Tabernakulli në bukurinë e tij të natyrshme na jep një model të Jezus Krishtit (që në detajet e ndërlikuara të tempullit pothuajse humbet). Tabernakulli ishte një tendë, anët e së cilës ishin stenda vertikale, të mbuluara në të dyja anët me ar. Ajo ishte 15 metra e gjatë dhe 5 metra e gjerë dhe ishte e ndarë në dy dhoma. Dhoma e parë quhej vendi i Shenjtë. Në të ndodheshin tre sende: shandani i artë; tryeza e artë e paraqitjes së bukëve; altari i artë ku ofrohej temjani dhe asnjë sakrificë tjetër përvec temjanit. Shandani ishte një simbol i Krishtit, si Drita e Botës. Tryeza e paraqitjes së bukës simbolizonte Krishtin si Buka e Jetës. Altari i artë, tek i cili kryepriifti ofronte lutje, i referohej Krishtit, Ndërmjetësuesit tonë të Madh. Pastaj ditën e madhe të Shpengimit, kryepriifti kalonte përmes velit ndarës në dhomën e brendshme, vendin Shumë të Shenjtë, në të cilin ndodheshin këto sende: (1) arka e beslidhjes, që ishte një kuti prej druri, e mbuluar me ar brenda dhe jashtë, ku ndodheshin Dhjetë Urdhërimet të shkruara në rrasa guri, një tas me mana dhe shkopi i lulëzuar i Aaronit. Dhjetë urdhërimet i referoheshin faktit që Zoti

Jezus Krisht erdhi për të përmbushur Ligjin dhe Ai është i vetmi që e mbajti atë në të gjithë detajet e tij. Tasi me mana simbolizon faktin që Krishti është Buka e Jetës edhe sot. Shkopi i Aaronit që kishte lulëzuar simbolizon ringjalljen e Krishtit. (2) Arka e beslidhjes ishte e mbuluar nga një kulm shumë i zbukuruar i quajtur pajtuesi. Atë e kurorëzonin dy kerubinë prej ari. Një herë në vit, kryepriifti vendoste gjak tek pajtuesi dhe kjo e bënte atë një vend mëshire. Ky ishte vendbanimi i Zotit, vendi ku Zoti takohej me bijtë e Izraelit.

Rreth tabernakullit ishte një oborr, i rrethuar nga një gardh prej liri, 50 metra i gjatë dhe 25 metra i gjerë. Në atë oborr të jashtëm ndodheshin dy orendi të tjera. I pari ishte altari prej bronxi, në të cilin bëheshin të gjitha sakrificat. Cështja e mëkatit zgjidhej atje, por meqënëse shenjtorët mëkatonin sërish atje ishte edhe një legen ku priftërinjtë mund të laheshin, duke personifikuar kështu pastrimin nga mëkati.

Vendi i Shenjtë ishte vendi ku priftërinjtë shërbenin dhe adhuronin. Ne adhurojmë Perëndinë kur lutemi, kur ushqehemi në Fjalën e Tij, dhe kur ecim në dritën e prezencës së Tij, kjo do të thotë në bindje ndaj Tij.

Asnjë përveç kryepriiftit (dhe ai vetëm një herë në vit) nuk mund të hynte në dhomën tjetër, vendin Shumë të Shenjtë. Por, kur vdiq Zoti Jezus, veli ndarës u nda më dysh, u shqye në dy pjesë duke treguar se Ai hapi përgjithmonë rrugën për në vendin Shumë të Shenjtë, në prezencën e Zotit. Ne mund të themi se Zoti Jezus Krisht mori tabernakullin që ishte horizontalisht, dhe e vendosi vertikalisht me tokën. Në këtë mënyrë, vendi Shumë i Shenjtë është tani në qiell, sepse atje është vendi ku është Zoti. Në kapitullin tjetër do të shohim se altari i artë i temjanit bashkë me arkën e beslidhjes janë tani në qiell. Ato janë atje, sepse Vetë Krishti është atje.

Nëse do të kishit qenë në shkretëtirë me Izraelin, do të kishit parë tabernakullin në zemër të fushimit me tendat e fiseve të Izraelit të vendosura rreth tij. Ju mund të kishit parë shtyllën e resë mbi tabernakullin ditën dhe shtyllën e zjarrit natën. Do të kishit parë priftërinjtë e zënë që nxitonin për të kryer shërbesat e tyre të sakrifikimit të ofertave dhe të gjitha ritualeve që kishte urdhëruar Zoti.

E gjitha kjo ishte një hije e realitetit. Vetë realiteti ishte në qiell. Sot Jezusi është atje në tabernakullin qiellor duke vepruar për ju dhe për mua.

Ndoshta ju po thoni: “Ti the se kur të mbërrijmë në këtë pjesë, autori do të fillojë të shërbejë fileto kau. Epo, mua më duket se ne po pijmë ende qumësht, sepse ajo që kemi studiuar deri tani duket shumë e thjeshtë. Kur do të futemi pak më thellë?” Epo, ja ku po ju them se bifteku është tani gati dhe do të doja t’ua servirja.

Unë do ta paraqes atë në formën e një pyetje personale. Miku im, a është Krishti i vërtetë për ty në këto momente? Nëse të pëlqen ende të vish vërdallë në një ritual dhe të kesh një shërbesë të bukur në kishë (nuk ka asgjë të keqe me këtë - mos më keqkuptoni), dhe mendon se ai është adhurim dhe nëse mendon se po i shërben Zotit vetëm duke dhënë mësim në shkollën e së dielës, apo duke kënduar në korr, kam një lajm për ty. Ai po përpiket të na thotë se Jezusi është atje lart në qiell në këtë moment për ty. Cfarë do të thotë kjo në të vërtetë për ty? Hajde, tani mos u mbysni me këtë biftek. Mos kërkonit një gotë qumësht. Mos filloni të vraponi duke bërë gjëra të vogla. Lërnit tiganët dhe tenxheret dhe mos veproni si Marta. Ju nuk keni pse të merreni me ta në këto momente. Le të ulemi tek këmbët e Jezusit. Le ta lejojmë Atë të jetë një realitet në jetën tonë. Kur u larguat nga shtëpia sot në mëngjes a e morët Jezusin me vete? A jeni të ndërgjegjshëm për prezencën e Tij? Ai është në qiell duke iu shërbyer juve. Krishti është ndërmjetësuesi juaj. Ju duhet të shkoni tek Ai për të rrëfyer mëkatet tuaja. Përse vallë e shqetësoni aq shumë pastorin tuaj me problemet që keni? Përse shkoni vazhdimisht tek ai për ndonjë këshillë. A nuk është Jezusi i vërtetë për ty sot? Ndaloni së qeni një bebe e vogël që ka nevojë të gromësisë gjatë gjithë kohës. Rrituni! Ejani në prezencën e Shpëtimtarit të gjallë. Kjo është ajo për të cilën po flet autori. Oh sa mirë do të ishte që Zoti të hiqte velin nga sytë tanë dhe ta bënte Jezus Krishtin një realitet të vërtetë në të gjithë fuqinë e Tij, në të gjithë shpëtimin e Tij, dashurinë e Tij dhe të gjithë kujdesin e Tij për ju!

Shpesh më kanë bërë pyetjen: “Përse nuk lufton korrupsionin dhe shkeljen e ligjit?” Arsyeja se përse nuk predikoj për ato gjëra është, sepse unë mësoj Fjalën e Zotit dhe po përpiqem t’i coj njerëzit në prezencën e Krishtit të gjallë. Kur të përmbushet kjo të gjitha gjërat e tjera do të shkojnë në vendin e tyre. Nëse ecni në dritën e prezencës së Tij, ju do të ecni bashkë me Zotin në rrugët e qytetit. Nëse shkoni në një pijetore, Krishti do të vijë me ju. Nuk e di nëse ju doni ta merrni Atë në një bar, apo jo. Kur Krishti është me ty, atëherë do të duhet të ndalosh dhe të marrësh parasysh disa gjëra. Ju do të filloni të vëzhgoni sjelljen tuaj kur të jeni të ndërgjegjshëm për

prezencën e Jezus Krishtit me ju gjatë gjithë kohës. Ai është ndërmjetësuesi i gjallë sot. Ai është i gjallë.

Edhe një herë më lejoni t'ju them se Zoti Jezus shërben në një tabernakull më të mirë, tabernakullin e vërtetë në qiell. Ai e ka bërë fronin e Zotit një fron hiri dhe ne na është bërë një ftesë për të shkuar atje me besim dhe siguri që Ai është atje. Lutja që duhet të bëjmë më shumë se cdo lutje tjetër është kjo: “Zot, unë besoj. Ndihmoje të lutem mosbesimin tim.” Nuk e di për ju, por mosbesimi im është më i madh se besimi im. Ne duhet të shkojmë tek Zoti me besim. “Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë.” (Heb. 11:6). Unë dhe ju kemi nevojë për realitetin e Jezus Krishtit në jetën tonë. Ju nuk keni për ta parë Atë me sytë tuaj fizikë dhe as nuk keni për ta dëgjuar me veshët tuaj fizikë, por ju do ta shihni Atë me sytë dhe veshët e brendshëm që vetëm besimi mund t'i hapë.

A nuk është e mrekullueshme kjo? Ndoshta ju mund të mendoni që ne u ngulëm në këtë pjesë dhe nuk po ecim më tutje. Jo, ne jemi në prezencën e Tij. Ne kemi arritur nivelin më të lartë. Kjo është një pjesë e mrekullueshme e Fjalës së Zotit.